

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený JUDr. Tomášem Richtrem, advokátem se sídlem Vodičkova 41/39 (Palác Ligna), Praha 1, pobočka Komenského 37, Slaný, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2005, čj. 16306/05-1100, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2006, čj. 15 Ca 256/2005 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Roudnici nad Labem ze dne 27. 8. 2004, čj. 45868/04/198971/1437, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení obnovy daňového řízení ve věci dodatečně vyměřené daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 138 825 Kč.

Žalobce požádal o povolení obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s tím, že byl rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 4 T 264/2002 zproštěn obžaloby, která mu kladla za vinu, že podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999, v němž do svých příjmů zahrnul nižší částky, než ve skutečnosti přijal za prodej osobních automobilů a měl tak

neoprávněně zkrátit mj. daň z příjmů fyzických osob o částku 138 825 Kč. Žalobce zdůvodnil splnění podmínky § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu tím, že svá tvrzení nemohl dokázat v daňovém řízení, protože odpovídající důkazy mohly získat jen orgány činné v trestním řízení a žalobce je tak bez svého zavinění nemohl dříve předložit.

Podle žalovaného ovšem žalobce neprokázal v průběhu daňové kontroly jím tvrzené skutečnosti, k čemuž měl dostatek možností, proto v postupu správce daně nelze spatřovat nezákonnost. K důkazům, které žalobce předložil k žádosti o obnovu řízení, žalovaný uvedl, že ani znalecké posudky, ani výpovědi svědků v trestním řízení nelze považovat za nové skutečnosti a důkazy, na jejichž základě by bylo možno povolit obnovu řízení. Žalovaný neuznal ani námitku žalobce, že správce daně odmítl v daňovém řízení žádost žalobce o vypracování grafologického znaleckého posudku. Ze spisu podle žalovaného vyplývá pouze tvrzení žalobce, že neumí vysvětlit rozdíly v písmu. Žalovaný rovněž konstatoval, že se rozsudek okresního soudu týká trestněprávní stránky věci a nikoliv oblasti daňové. Každé z těchto řízení přitom vychází z jiných procesních zásad a postupů a nelze dovozovat, že zproštění obžaloby z podezření z trestného činu znamená změnu pravomocně doměřené daně. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce nebrazil proti dodatečnému vyměření daně opravnými prostředky.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud se zabýval tím, zda jsou v posuzované věci dány důvody pro povolení obnovy řízení podle § 54 daňového řádu, resp. zda je tímto důvodem trestní rozsudek, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby z trestného činu. Správce daně přitom podle krajského soudu v řízení o povolení obnovy nezkontroluje, zda rozhodnutí vydané v daňovém řízení je či není v souladu se zákonem, ani neposuzuje, zda rozhodnutí předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Správce daně se zabývá pouze tím, zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy a zda tyto nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. S poukazem na § 31 odst. 9 daňového řádu krajský soud uvedl, že žalobce v daňovém řízení neprokázal skutečnosti, k nimž byl vyzván a svým zaviněním se dostal do situace, kdy neprokázal svá tvrzení a nevyvrátil a nevysvětlil rozpory zjištěné v průběhu daňové kontroly, což vyplývá ze zprávy o jejím výsledku. Důkazní břemeno bylo v daňovém řízení plně na žalobci, který proti dodatečným platebním výměrům nepodal ani odvolání. Podle krajského soudu se v případě odůvodnění výše uvedeného rozsudku okresního soudu, na nějž se žalobce odvolává, nejedná o nové skutečnosti, které nemohly být dříve žalobcem uplatněny. Na věci nic nemění ani okolnost, že se danou problematikou zabývala i policie a okresní soud; případ projednávaný v trestním řízení byl posuzován z hlediska spáchání úmyslného trestného činu a nikoliv z hlediska splnění povinností daňového subjektu. Krajský soud z uvedených důvodů žalobu zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Odkázal na skutečnosti uvedené ve své žádosti o povolení obnovy a v žalobě a připomněl výsledek trestního řízení. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě jsou splněny důvody obnovy řízení uvedené v § 54 odst. 1 pod písm. a) i b) daňového řádu. Nové důkazy, které svědčí o tom, že nejednal v rozporu se zákonem, mohly být získány až v průběhu trestního řízení. Orgány policie a soud měly, na rozdíl od žalobce a finančního úřadu, možnost získat tyto důkazy v návaznosti na své pravomoci.

Jedná se především o vypracování znaleckých posudků na technický stav automobilů a grafologický rozbor písma na faktuře. Stěžovatel také připomněl, že osoby, které zakoupily opravené osobní automobily, o něž se v daňové kontrole jednalo, vypověděly před dožádaným finančním úřadem jinak, než vypovídaly před orgány policie a před soudem, což umožňuje aplikaci ustanovení § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Stěžovatel napadl i závěr krajského soudu, že proti dodatečným platebním výměrům nepodal odvolání a uvedl, že v době, kdy mohl odvolání podat, neznal skutečnosti, které vyplynuly z trestního řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti s tím, že jsou její důvody shodné s námitkami stěžovatele v odvolání, s nimiž se žalovaný náležitě vypořádal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Namítl-li stěžovatel, že vypracování znaleckých posudků mohlo být provedeno až v řízení před orgány činnými v trestním řízení, nijak nerozvádí, proč orgány činné v trestním řízení mají na rozdíl od žalobce a správce daně možnost tyto důkazy získat. Podle § 31 odst. 1 daňového řádu dokazování provádí správce daně, který vede daňové řízení, nebo z jeho pověření dožádaný správce daně. V daňovém řízení přitom není vyloučeno, aby pro provedení dokazování byly využity znalecké posudky a § 31 odst. 4 daňového řádu dokonce znalecké posudky jako důkazní prostředky výslovně předpokládá. Ustanovení § 34 odst. 4 daňového řádu pak zakládá povinnost součinnosti třetích osob při daňovém řízení s tím, že osoby, které mají listiny a jiné věci, jež mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny na výzvu správce daně listiny a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak. Správce daně tedy mohl nechat vypracovat odpovídající posudky faktur, příp. automobilu, který byl v majetku svědkyně Z. K., pokud by takové důkazy na základě návrhu stěžovatele v daňovém řízení připustil.

V daňovém řízení bylo na stěžovateli, aby prokázal skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání a v tomto směru aby navrhl odpovídající důkazy. V žádosti o obnovu řízení pak stěžovatel neuvedl žádný objektivní důvod, proč provedení výše uvedených důkazů nemohl navrhnout již v řízení před správcem daně. Proti případnému bezdůvodnému odmítnutí jeho návrhu na provedení důkazů v daňovém řízení ze strany správce daně, nebo i proti jinému pochybení správce daně, se stěžovatel mohl bránit podáním odvolání proti dodatečným platebním výměrům. To platí nejen pro provedení důkazu znaleckými posudky, ale též pro důkazy svědeckými výpověďmi. Stěžovatel však závěry ani postup správce daně při daňové kontrole nijak nezpochybnil a proti jeho rozhodnutí, jak již uvedl krajský soud, odvolání nepodal.

Neunesl-li stěžovatel v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno (§ 31 odst. 9 daňového řádu) ohledně skutečností, které uváděl ve svých daňových přiznáních, nelze důkazy provedené následně v trestním řízení, jejichž navržení a provedení v daňovém

řízení nic nebránilo, považovat za nové důkazy, resp. za důkazy, které nemohly být bez jeho zavinění nebo bez zavinění správce daně uplatněny již v daňovém řízení [§ 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu]. Důvodem povolení obnovy daňového řízení pak nemůže být ani zprošťující rozsudek trestního soudu, vycházející z takových důkazů.

Pokud jde o otázku, zda může být dán důvod obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu s ohledem na svědecké výpovědi provedené v trestním řízení, je třeba uvést, že tento důvod stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se proto nemohl při přezkumu napadeného rozsudku tímto důvodem zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že se související kasační stížností téhož stěžovatele zabýval již ve věci vedené u něj pod sp. zn. 1 Afs 124/2006, a v nyní posuzované věci neshledal důvod odchýlit se od svých předchozích závěrů.

Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. V případě žalovaného pak není z obsahu spisu zřejmé, že by mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly další náklady řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

